

STUDENTLIF.

En skildring från revolutionstiden i Baden 1849

AF
REGOR SAMARCW

(Forts. från förra numret).

Santalet afbröts här ty man begaf sig nu till slottsterrassen, der ett preussiskt militärkapell konsert. En talrik publik vimlade här i de skuggiga gångarna eller på den solbelysta terrassen. Alla Heidelbergers borgare hade funnit sig med sina familjer och mellan dessa myllrade en brokig massa af lysande preussiska uniformer. Vid åsynen af denna vid musikens muntra toner böljande brokiga mängd skulle väl ingen med förhållandena obekant kunnat ana att få ågar förut strider skakat det gamla Pfalz och att så många familjer i det badiska landet nu begråto sina förvillade, af revolutionens hvirvel i förderlvet ryckta söner.

Äfven gamle Treuberg satt med Dorchen och dennas väninna vid ett bord framför slottsterrassen. Sarkow gick fram till dem och slog sig ned en stund vid deras bord. Dorchen satt tyst och nedluttad, utan att slå upp sina ögon, och man kunde tydligt se på hennes ryckande ansigte, hur svårt hon hade att kvarhålla det matta leende hon framtvingat på sina läppar. Eva försökte väl som vanligt hålla målon vid mak, men i dag ville det icke lyckas rätt ens för henne och endast gamle Treuberg pratade vänligt och godmodigt, frågade nyfikt om de olika uniformerna och tycktes aldrig tröttna på att uttala sin förvåning öfver att konungen af Preussen hade så många soldater. Sarkow reste sig snart åter och först när han vändt ryggen åt dem och aflägsnade sig, slog Dorchen åter upp ögonen och såg efter honom med en så sorgens blick, att Eva Meier med innerligt deltagande tryckte sin väninnas hand.

Medan saxoborusserna gingo af och an på terrassen närmade sig de båda polska grefvinorna. Sarkow som åter sluttit sig till sina vänner blef dem först varse. Just som han ämnade visa Steinborn på dem, såg han att en torkigt klädd kvinna hastigt skyndade fram till grefvinan Czoznowska och tryckte ett litet sammanviket papper i hennes hand. Medan kvinnan åter försvann mellan buskgrupperna, ämnade grefvinan hastigt gömma den lilla biljetten i sin klädningsficka, men mötte i det samma Sarkows forskande och förvånade blick, hvilken var oafvänt fast på henne. Utan att synas ha varseblifvit de unga herrarne, hvilka hon med lugna steg närmade sig, antog hennes ansigte hastigt sin vanliga leende min och först när hon tätt bredvid dem, såg hon upp och nickade vänligt åt Steinborn, hvilken hastigt skyndade emot henne. Med den mest obesvärade min i världen yttrade hon, sedan hon besvarat Sarkows hälsning:

— Ser ni, mina herrar, just nu fick jag ett sådant der hemlighetsfullt romantiskt budskap, som damerna i forna tider, då pfalzgrevarne här höllo sitt lysande hof, i dessa tiller fingo mottaga af små käcka pagers händer. Med dessa ord höll hon upp den lilla biljetten, som hon under tiden liksom ofrivilligt skrynklat till, så att det skulle vara omöjligt för någon annan att få en aning om innehållet. Visserligen var det icke någon page som lemnade mig denna biljett, tillade hon skrattande, men dess innehåll är icke mindre romantiskt för det. Jeg är litet vidskeplig af mig, fortfor hon, medan hon med likgiltigt min stack biljetten i fickan. Det må vara ett fel, men jag tröstar mig med att jag delat det med många af världshistoriens stormän. Wallenstein sökte ju låsa sitt öde i stjernorna och sjelfve Napoleon den store lät ju af Lenormands förkunna sig lysande framtiden. Jag har genom min kammarjungfru fått höra att en markvärdig spåkvinnas skall finnas här i Heidelberg. Jag har besökt henne i ett litet hus vid Neckargatan och hon har förutsagt mig många underliga saker, men hon fann linerna i min hand något dunkla och önskade veta min födelsedag för att med ledning af den konstellation, under hvilken jag är född, ställa mitt framtida horoskop. Hon underrättar mig nu att det är färdigt och hennes bud, som icke träffade mig i hotellet, skyndade efter mig hit för att bringa mig den högvigtiga underrättelsen. Framtiden ligger således afslöjad för mig, tillade hon skrattande, och jag ämnar i morgon söka upp min sibylla för att få del af hennes märkvärdiga upptäckter.

Hon hade yttrat allt detta i en munter och obesvärad ton, det tycktes ju helt naturligt att en skön och spirituel kvinna som hon ville se en flick af framtidens lysa lyftad och likväl kunde Sarkow icke heller nu värja sig för en obestämd känsla af att någon hemlighet låg förborgad under allt detta, ty det hade icke undgått honom att grefvinan, medan hon talade, haft sina ögon oafvänt fästa på honom som om hon ånyo velat iakttaga hvilket intryck hennes ord gjort.

Steinborn som vid åsynen af den lilla biljetten att börja med visat en viss ängslig oro utropade nu helt strålände:

— Ja, ja, det är sannerligen romantiskt. Jag hoppas, fru grefvinna, att ni icke behåller er sibyllas hemlighet uteslutande för er sjelf, utan tillåter mig att en gång ledsaga er dit, ty jag är nyfiken att också få höra mitt horoskop ställas och läsa mina framtida öden i stjernorna.

— Man skall icke trotsa de dölda makterna, sade grefvinan, mörkrets demoner hitta lättast vägen till människorna på den förvettta nyfikenhetens väg.

— Ah, vid er sida trotsar jag lugnt alla demoner, utropade grefven eldigt.

— Välan, så må ni då få er vilja fram, svarade grefvinan. Jag tillåter er att följa mig, då jag aflägger mitt besök hos min hemlighetsfulla hexa från Endor. I morgon afton således, ty natt måste det vara och stjernorna måste ha skrivit sin glänsande skrift på himlavalvet, om framtidens andar skola lysna till människornas bönfallande åkallan.

Medan grefvinan yttrade dessa ord, hade hon låtit en skarp, nästan befälande blick glida öfver till sin unga anförvandt, hvilken stått försjunken i djupa drömmar. Den unga flickan kände denna blick som tycktes utöfva ett slags magiskt inflytande på henne och skyndade sig att yttra:

— Äfven jag har lust att följa med och kasta en blick in i framtiden.

— Du är ännu endast ett barn Félicie, svarade grefvinan Czoznowska. Nöj dig med det närvarande, framtiden skall tids nog draga upp sin förlåt för dig.

— Just därför vill jag lära känna den, utropade Félicie. Icke sannt, herr von Sarkow, vi följa ju med till den hemlighetsfulla spåkvinnan?

— Helt visst, min nådiga, helt visst, svarade Sarkow, jag står helt och hållet till er disposition.

I morgon afton således, slöt grefvinan samtalet, i detsamma öfverste von Ehrenstein närmade sig för att hälsa damerna. Han bjöd grefvinan sin arm medan grefve Steinborn gick på hennes andra sida och Sarkow naturligtvis skyndade sig att erbjuda sitt stöd åt den unga grefvinan, hvarefter sällskapet satte sig i gång att göra några slag af osh an på terrassen. Då de passerade förbi det bord der den Treubergska familjen tagit plats, lutade sig Eva Meier, hvilken sett dem på långt håll, framåt och sökte sysselsätta Dorchens uppmärksamhet, men förgräfses. Den unga flickans blickar tycktes af en mystisk, omotståndlig makt dragas dit åt. Med ett bittert leende såg hon efter det unga ståtliga paret.

— Så vackra hon är, sade hon sakta. O, hur lyckliga de ej dessa förnåmte damer! De båda grefvinorna ha endast varit här i några dagar och nu ha de redan gjort hans bekantskap. Hon får gå omkring stödd vid hans arm och skratta och prata med honom inför hela världen, medan jag får sitta här glömd, därför att jag bara är en stackars borgarflicka. Ha då dessa förnåmte damer trognare och varmare hjertan än vi och skulle väl någon af dem vara redo att offra sig för honom? O, nej. Och likväl skall någon ur deras kretsar en gång komma att binda honom för hela lifvet! Hon skakade sorgset sitt lilla tjocka hufvud och den sjunkande solens sista stråle spelade sig i en klar droppe, som hängde i hennes ögonhår. Den glänste likt en skimmerande ädelsten den lilla tåren, och likväl gömdes så mycken skärande smärta under dess klara glans.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Trots belägringstillståndet, hvilket ännu varade länge, tog kärllivet snart ut sin fulla rätt, sedan det under så lång tid varit afbrutet. Emellertid voro käerna ännu långt ifrån fulltaliga och i synnerhet funnos stora luckor i Saxoborussia, ty Hartmann och Derenburg återvände icke mera och lord Fitzgerald skref i sorgsna ordalag att han af sin fru, hertigen af Nottingham, icke kunnat utverka sitt tillstånd att återvända till kontinenten, utan måste fortsätta sina studier vid universitetet i Oxford. Äfven bland vandalerne och westfalerna uteblefvo många kärmellemmar, men detta oaktadt höll just dessa båda kärter jemte saxoborusserna lika punktligt som förut på sina bestämda mötesdagar, och de vid terminsfesten aftalade vapenproven fullgjordes samvetsgrannt.

Af Mannheimsocieteten hade ännu ingen återvänt. Herr von Warstein hade jemte sin fru och de öfriga medlemmarna af den forna storborgliga hofkirkeln begifvit sig till Frankfurt am Main, der storborgstingen vistades, och Sarkow stod således uteslutande i anspråk af sina studier och kärplighet, helst han i stället för lord Fitzgerald blifvit vald till andre kurator.

Dagen efter mötet med de båda polska grefvinorna på slottsterrassen förde grefvinan Czoznowska vid table d'hon på Badischer Hof samtalet på sin videskeplighet och berättade skrattande för öfversten att hon träffat på en spåkvinnas med ovanlig förmåga, till hvilken Steinborn och Sarkow lofvat följa henne. Man skämtade mycket öfver detta ämne, många historier och underbara förutsägelser aföste hvarandra och öfversten omtalade att han sjelf en gång upplefvat ett högst märkvärdigt fall i den vägen. Han bad grefvinan att, så vidt sådant låte sig göra, utan att sara grannligheten alltför mycket, låta honom få del af hennes horoskop. Han tillade att han till och med icke var obenägen att för egen del sätta den berömda spåkvinnan på prof, men att damerna i så fall måste låta henne infinna sig hos honom, eftersom det måhända skulle väcka upprepande om han besökte henne i hennes bostad.

Grefvinan Czoznowska som tycktes särdeles intresserad af denna idé lofvade uppbjuda alla för att förmå den gamla, hvilken aldrig plågade lemna sitt hem, till att aflägga ett besök hos öfversten. Dermed var detta ämne utömdt och man öfvergick nu till andra föremål för samtalet, medan middagen intogs under samma muntra och otvungna stämning som dagen förut. Sarkow afböjde denna gång grefvinans kaffebedjning och tillbragte eftermiddagen i sina kamraters sällskap, hvaremot Steinborn, som tycktes alldeles bedärfad af grefvinan Czoznowskas sköna ögon, följde damerna in i deras salong.

Så snart mörkret inträddt, uppsökte Sarkow

efter aftal grefven i hans bostad, der han fann honom i ett högst upprördt tillstånd.

— Broder, utropade Steinborn och fattade vännens hand, jag är den lyckligaste människa på jorden. Ja, se icke så förvånad på mig. Det är ingen barnslig fåfänga, jag tror att hon skulle kunna komma att älska mig....

— Har hon sagt dig det? frågade Sarkow med en lätt anstrykning af gäckande ironi i röst.

— Sagt! Är du galen? Nej, men denna stolta drottningsslika kvinna, inför hvilken man erfar en känsla, som stode hon hög och oåtkomlig långt öfver en, var så förtrolig emot mig, så mild, ja jag kunde nästan säga om: Hon lät mig behålla sin hand och hon lyssnade liksom drömmande till mina ord, hvilka icke kunde undgå att förråda den glödande känsla som fylld mitt bröst. O, du har ingen aning om hvilken kvinna detta är, hvilken själfhelt, hvilken fin intelligens och på samma gång hvilken innerlig känsla hon kan utveckla. Det har icke veckats något tydligt och bestämt ord mellan oss och likväl.... likväl.... Ack, du har ingen aning om all den lycka, om alla de lifviga förhoppningar som....

— Som du har om ett pikant äfventyr, till hvilket jag önskar dig lycka, afbröt honom Sarkow.

— Ett äfventyr! utropade Steinborn half förtörnad. Ett äfventyr med denna dam! Du är galen. För hvad anser du henne då? Nej, nej, denna kvinna kan icke bli något föremål för ett flygtigt äfventyr. Hon kan blott skänka sin kärlek för hela lifvet. Den som en gång får rättighet att älska henne kan tillhöra henne för alltid.

— Du är ju rent vansinnig, utbrast Sarkow nästan forskräckt. Till sådana galna tankar hade jag då aldrig trott dig i stånd. Det fattas ju icke många år för att hon kunde vara din mor.

— Ack, hon förblir evigt ung och skön, utropade Steinborn hänförd. En kvinna sådan som hon står öfver tid och ålder.

De begge vännerna hade nu uppnått hotellet, der damerna redan väntade dem. De båda polskorna buro mörka kappor och små hattar, hvilka täta flor aldeles dölde deras ansigten. I Paris skulle man i denna kostym tagit dem för ett par små grisetter och på Heidelbergers gator skulle ingen i dessa små enkla och oansenliga varelser kunnat känna igen de båda lysande och eleganta damer som väckte allmän beundran vid table d'hon på hotellet. Grefvinan Czoznowska tog Steinborns arm och den vackra Félicie följde efter stödd vid Sarkows och så bar det af utför hotellets trappor, i hvilka icke ens uppässarna som mötte dem kände igen de båda damerna.

Steinborn gick ett stycke förut med grefvinan Czoznowska, medan grefvinan Baliewska följde efter på temligen långt afstånd vid Sarkows arm och tycktes vara rof för en påfallande sinnesrörelse.

Hon svarade med osäker och knappt hörbar röst på sin kavaljers frågor och anmärkningar, och stundom lät hennes korta svar tydligt ana att hon icke hört eller också missförstått hvad han sagt. Denna vandring genom de dunkla gatorna vid den vackra flickans sida skulle icke föreläta att lifligt beröra Sarkows edliga sinne, om icke hans misstro mot de båda främlingarne väcktes till nytt lif genom hans samtal med sin vän. Var männen den unga grefvinans påfallande sinnesrörelse endast ett slags koketteri af samma slag, som hennes äldre anförvandt redan användt för att bedåra Steinborn, eller på hvad sätt skulle han eljest förklara den? Han var nämligen ingalunda fåfäng nor för att, som hans vän, blindt tro på en så hastigt vaknande böjelse. Alla dessa tankar, som korsade sig i hans hufvud, medan han långsamt vändrade fram vid den unga flickans sida, gjorde honom kall som is och hans samtal med sin unga följeslagerska inskränkte sig efter hand till vanliga artighetsfraser.

Framför ett litet oansenligt hus vid slutet af Neckargatan stannade ädeltigen grefvinan Czoznowska för att invänta det efterföljande paret, medan, hon kastade en forskande blick uppåt det lilla huset, i hvars öfre våning två fönster voro svagt upplysta.

— Det är riktigt, sade hon, vi äro på ort och ställe. Låt oss tråda in till vår undergörande sibylla.

Ehuru hon uttalade dessa ord i skämtsamt ton, föreföll det dock Sarkow, som om hennes röst lindrigt darra af återhållen rörelse. Hon öppnade dörren och inträdde i en mörk förstuga.

— Följ mig, sade grefvinan, i det hon gick förut med Sarkow. Trappan är längst fram i förstuga. Så snart ni fått tag i ledstäng, kunna ni icke ta miste om uppgången.

Sarkow hörde dem gå upp för trappan och hade snart fått rätt på ledstäng, till hvilken han förde sin dam. När han tätt i hälsarne på henne hunnit upp på några steg, stannade den unga flickan och lutade sig mot honom. Han kände hur hela hennes gestalt darrade och hur hon ömt smög sig intill honom som om hon velat söka ett stöd. Hennes hufvud sjönk ned mot hans axel och hennes andedrägnastan bränd på hans kind.

Hur förförisk denna situation än var i det djupa mörkret så erfor Sarkow likväl en känsla af harmfullt missnöje, ty hela scenen öfverensstämde ju så fullkomligt med hvad Steinborn berättat om sin tete-a-tete med grefvinan Czoznowska. Han nödgades visserligen lägga sin arm om den unga flickans lif för att hålla henne uppe, men han rådde sjelf upp sig med kraft och energi, bar henne upp för de återstående trapstegen, utan att låta sitt hufvud komma i beröring med hennes, som maktlöst hvilade mot hans axel.

Grefvinan Czoznowska var redan uppe, men hörde ljudet af en dof klocka och i nästa ögon-

blick föll en ljusstråle öfver trappuppgången. Grefvinan Baliewska spratt till och rådde upp sig i det hon liksom forskräckt drog sig från Sarkow. Han såg hur hennes bleka drag ryckte som af en häftig inre rörelse och hur hon såg upp till honom med en skygg och ängslig blick. Hon var i detta ögonblick så underbart skön att han nästan med ånger tänkte tillbaka på den köld han visat i sitt uppförande mot henne.

I den öppna dörren, genom hvilket ljusskenet föll ut öfver de besökande, stod en enkelt men snyggt klädd kvinna, hvilken väl kunde ha sina sextio år på nacken och hvars böjda gestalt också bar vittne om en hög ålder, men icke dess mindre gnistrade de mörka ögonen i det bleka, af en hvit hufva omgifna ansigtet af en nästan ungdomlig eld, när de forskande riktades på de ankommande.

— Här ser ni mig nu, sade grefvinan Czoznowska, och trädde hastigt ett steg fram om grefve Steinborn, medan hon för en sekund liksom tillfälligt lade ett finger på läpparne. Ni har meddelat mig att mitt horoskop var färdigt, fru Weber. Jag är nu här för att få del af det och för med mig två herrar, hvilka också äro angelägna att få kasta en blick in i framtiden.

Det utdrag jag gjort ur planeternas tecken och stjernornas oöfbara skrift, gennämde den gamla med en skarp, främmande brytning, är redan färdigt. Jag skall gerna säga herrarne hvad mig är förunnadt att veta, men som ni redan känner till, förutsäger jag aldrig en olycka, om jag icke på samma gång tydligt ser och kan antyda medlen att afvända dem. Försynen har visligen dragit en slöja för människornas framtid för att icke forskräcka dem och beröva dem deras mod, kraft och lugn.

Hon förde med dessa ord sina gäster in i ett litet, men mycket enkelt möbleradt rum, i hvilket en lampa brann, och i hvilket endast funnos stolar, en kanapé och ett rundt bord. Det tycktes vara ett slags förrum, i hvilket spåkvinnan lät de besökande vänta.

— Behagar nådig fru grefvinan stiga in? frågade hon visande på en sidodörr.

— Fru Weber mottar de vetgiriga endast en i sender i sitt allraheligaste, förklarade grefvinan, på det att ingen må uppsnappa den andres framtida hemligheter.

— Hvad jag har att förkunna, yttrade den gamla spåkvinnan allvarligt, tillhör allenast den som det rör.

Hon lät grefvinan tråda in i det angränsande rumet och stängde sedan dörren efter dem.

Det drojde väl en kvart innan den mystiska scenen var slutad. Sarkow och Steinborn underhöllo sig under tiden så godt de kunde med grefvinan Baliewska, men den lätta, otvungna ton som annars plågade råda i deras krets ville icke rätt komma till heders. Man såg att den unga flickan gjorde de pinsammaste ansträngningar för att synas glad och obesvärad och likväl lyckades det henne knappt att fångla sin uppmärksamhet vid de båda herrarnes ord.

När grefvinan Czoznowska ädeltigen visade sig, var hon allvarsam och upprörd, ehuru hon genast återtog sin vanliga leende min. Hon höll i handen ett sammanviket papper och pekade på det, då hon med ett något tvunget skrat yttrade:

— Här har jag en bild af min karaktär och mitt framtida öde. Jag skall nu börja studera mig in i mitt kommande lif och bemöda mig om att röja den väg, som stjernorna utstakat för mig. Turen är nu hos dig Félicie, tillade hon. Gud gifve att stjernorna också måtte unna dig lika lyckobärande tecken.

Félicie försvann med den gamla.

Grefvinan Czoznowska pratade under tiden glädde och otvunget med de båda herrarne och meddelade dem ett och annat af innehållet i det horoskop den gamla ställt för henne, så vidt det rörde hennes egen karaktär.

— Den gamla känner mig ganska väl, märker jag, sade hon. Hon påstår mig ha en fast vilja och ett klart förstånd. Hon sade också att jag aldrig förlåter brist på hjerta och mod hos andra, att jag älskar världen, men aldrig låter den lägga ok på mig och mycket annat som fullkomligt slår in. Hvad framtiden angår, tillade hon med en blick på grefven, så lofvade hon mig att jag skall finna en vän, hvilken jag kan skänka mitt fullaste förtroende.

— Hvem skulle väl kunna vara er vän, utbrast Steinborn, och svika ert förtroende!

— Ack, sådant händer nog tyvärr! gennämde grefvinan suckande. Men därför får man icke helt och hållet förlora tron på människorna.

Félicie återkom nu. Hennes nyss så bleka ansigte var nu purpurrodt och hennes inre rörelse tycktes ha nått en ännu större höjd än förut. Hennes ögon glänste klarare än någonsin och hennes bröst höjdes och sänktes af häftiga andetag, men hon tycktes nu icke längre kväld af pinsam ångest och oro. Hela hennes ansigte strålade af lycka och glädje och ett förklaradt leende lekte kring hennes läppar.

— För dig tycktes då sannerligen stjernornas skrift flamma i lyckliga tecken, utropade grefvinan och slöt den unga flickan ömt i sina armar. Gud gifve att alla ditt unga hjertas förhoppningar må bli uppfyllda.

— Ja, om det behagar vår herre, inföll fru Weber tort.

Sarkow reste sig nu för att pröfva på den gamlas konst. Han följde henne in i det inre rummet, hvilket endast innehöll gummas säng, ett sybord, en skänk, några stolar och ett stort bord i rummets midt, på hvilket stod en liten lampa som gaf en svag belysning åt rummet. I fonden fanns en dörr som förmodligen ledde utåt köket.

Den gamla betraktade först forskande den unge mannens hand. Sedan lät hon honom blanda en kortlek och utbrödde derefter korten på bordet, medan hon noga betraktade hvart och ett.

Paxtine
TOILET ANTISEPTIC

Håller andedrägtes, mändera, munnen och kropp antiseptiskt fri från ondska sjukdomsfrön och motbjudande lukter, som vatten, såpa och sandpulver ensam icke kan göra. Ett baktilldöande, smittföregående och luktfrensande toillet-rekvisit af sällsytt förtärlighet och användning. — Överdräglig för infektioner i ögon, strupe och näsa och lifmoder-katarr. I drog- och toillet-affärer, 50c, eller betald i förskott med posten. Sker profvet med "Health and Beauty" bok och följ.



The Paxton Toilet Co. Boston Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronlandet i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection 4 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde. Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdsbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter. Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyller fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, skriftligt tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller fastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur iänte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala iandagen, "nderagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlarna gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelse om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; så, klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronlandet i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa. "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry.

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägar eller andra firmor